N°. 6. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 19den JANUARIJ.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 16 Januarij 1832.

De Heer Mr. T. M. LOTZE, benoemd zijnde tot ASSESSOR bij de *Regtbank van Kleine Zaken*, heeft den Eed daartoe staande, in handen van den Gouverneur Generaal *ad interim* afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM. Men schrijft ons uit Breda dato 23 November, het volgende:

«Naar wij vernemen zoude gisteren aan het veer, bij Vianen, ten gevolge van het ongunstige weder, eene boot omgeslagen zijn, welke een officier en tien militaire bevatte, die uit het militaire hospitaal te Utrecht kwamen; slechts de officier en een der manschappen heeft men kunnen redden, terwijl de overige negen een prooi der golven geworden zijn.

Volgens een schrijven van Utrecht, 22 November, heeft op de rivier de Lek, tusschen de Vaart en Vianen, een droevig ongeluk plaats gehad. Een detachement schutters, (er wordt niet gemeld van welk bataillon) aldaar overvarende, is een schuitje, waarin een officier en acht manschappen, omgeslagen. Slechts schuitevoerder, de officier en een schutter, zijn gered.

De Tweede Kamer der STATEN GENERAAL was gisteren ten elf ure vergaderd. Zijne Excellentie den Minister van Financien was in de vergadering tegenwoordig. Op een ingekomen boekwerk is het gewoon besluit genomen, terwijl een aantal ingekomen verzoekschriften, genoegzaam allen betrekking hebbende tot de voorgestelde belastingen, naar de commissie tot de petitien zijn verzonden.

Vervolgens zijn de discussien geopend over het ontwerp, ter verhooging van het kapitaal in obligatien à 5 per cent, met een millioen guldens.

De heer *van Reenen* sprak tegen de wet. Hij oordeelde, dat men dit kapitaal, nu meerder in obligatie uit te geven, moest aanmerken, als het gevolg van eene verkeerde uitvoering der wet van den 22 November 1830, waarmede hij zich geenszins kon vereenigen. Regelmatig kwam het hem thans voor, dat, bij vermeerdering van een millioen oorlogslasten, er eene vernietiging zou plaats hebben van een millioen schatkistbiljetten, daar, volgens een overgelegden staat op 1 Oct., nog ruim 5 maanden schatkistbilletten in porteseuille waren, en de wet op de oorlogslasten en de schatkistbilletten in eene en dezelfde wet, namelijk van 22 Nov. 1830, begrepen waren, en de gezamenlijke opbrengst op *f* 29,000,000 geraamd is. De heer *Op den Hooff* zeide, dat de tegenwoordige drukkende toestand der geldmiddelen hem alleen kon overhalen om voor de wet te stemmen. De heeren *de Bordes* en *Fockema* adviseerden voor de wet, terwijl de heer *van Foreest* zich daartegen verklaarde. Zijne Excell. de Minister heeft slechts kortelijk de wet verdedigd, en onder anderen gezegd, dat in de omstandigheden, waarin zich het vaderland bevond, de regering niet anders had kunnen handelen dan de vermeerdering van het kapitaal door eene wet te doen regelen, waardoor dan toch niemand in zijne belangen gekrenkt wordt. De wet in omvraag gebragt zijnde, is met eene meerderheid van 37 tegen 3 stemmen aangenomen. Tegen hebben gestemd, de heeren *Foreest, van Reenen* en *van Nagell*.

De beraadslagingen over het ontwerp tot den aankoop en de aflossing der schuld in 1832 zijn vervolgens geopend. De heeren *van Reenen, Fockema* en *Beelaerts*, hebben tegen de wet gesproken, voornamelijk op grond, dat het voor als nog ontijdig was om eene aflossing van schuld te bepalen, daar zulks, bij eene vereevening der zaken met Belgie, Noord-Nederland zou kunnen benadeelen. De heer *Frets* was van gevoelen, dat het allezins nadeelig voor het openbaar crediet zou zijn, indien er geene aflossing over 1832 plaats had. Zijne Excell. de Minister van Financien, het woord tot verdediging der wet opgevat hebbende, zeide dat het gepaste der overweging van de wet, op dit oogenblik, reeds in het vorig jaar door de meerderheid der Kamer bevestigend beantwoord was. Met betrekking tot de dotatie van *f* 2,500,000 van het syndicaat merkte Zijne Excell. aan, dat de algemeene vergadering van het syndicaat slechts voor het volgend jaar, tot verligting van de lasten der ingezetenen, afstand van die som gedaan, doch tevens op zich genomen had, om aan alle hare verpligtingen te voldoen; de regering had derhalve gretig van de gelegenheid gebruik gemaakt, om de uitgaven over 1832 met 2½ millioen, en het belang der ingezetenen en der belastingschuldigen, te verminderen.

De wet is met eene meerderheid van 29 tegen 11 stemmen aangenomen. De minderheid bestond uit de heeren *van Reenen, Op den Hooff, van Tuijll van Coelhorst, van Nes, van Wiekevoort, Rengers, Fockema, Cats, Beelaerts, Luzac* en *Warin*.

De discussien over het ontwerp van wet omtrent de schatkistbilletten zijn hierna geopend. De heer *van Reenen* heeft zich tegen de wet verklaard en een uitgebreid overzigt gegeven de talrijke misbruiken, tot welke de schatkistbilletten aanleiding hebben gegeven, en die, volgens hem, door de voorgedragen wet niet zouden worden uit den weg geruimd. De heeren *Hemert, van Nes, de Jonge* en *Luzac*, hebben voor de wet gesproken, voornamelijk op grond, dat ook de voorgestelde maatregel kan strekken tot opbeuring van het crediet der schatkistbilletten. Zijne Excell. de Minister van Financien beschouwde, bij de verdediging der wet, de schatkistbilletten als schadelijk voor de schatkist en lastig en onbillijk voor de ingezetenen, en zeide, dat deze wet, in verband met die, welke eergisteren was voorgedragen, de Kamer moet overtuigen, hoe ernstig de regering op de geheele intrekking der schatkistbilletten bedacht is. Overigens vermeende Zijne Excell. dat door deze wet het kwaad gedeeltelijk zal worden gestuit. Bij hoofdelijke stemming is het ontwerp met 38 tegen 3 stemmen aangenomen. Tegen hebben gestemd, de heeren *Fockema, van Reenen* en *Beelaerts*.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 10 November.

Het navolgende wordt ons uit Polen gemeld:

Z. D. de generaal veldmaarschalk *Paskewitsch*, Prins van Warschau, graaf van Erivan, heeft j. l. de volgende dagorder van den Keizer laten bekend maken.

Soldaten! Gij hebt aan onze verwachting beantwoord. Wij hadden u de herstelling der rust in het oproerige Polen, de verdediging des Vaderlands u aanvertrouwd, en gij betoont u als waardige wachters van deszelfs vrede en deszelfs eer. Naauwelijks uit *Tauris* en *Adrianopel* aangekomen, wist gij op nieuw in den strijd met eenen verbitterden vijand alle zwarigheden te overwinnen; en door uwe onsterfelijke daden aan de oevers van de *Weichsel, den Bug, de Narew*, in doorsnedene streken en op de vlakten van *Warschau* de russische wapenen met nieuwen luister omgeven. De uitkomst heeft uwe inspanning bekroond, het oproer is gedempt, het koningrijk Polen aan het russische keizerrijk weder gegeven, en de overwonnenen zelfs, terwijl zij aan hunne onzalige oproeren een einde gemaakt zien, roemen onze zegepraal. Den Schenker der overwinningen komt allereerst den lof toe; doch nadat wij Hem onze dankzeggingen toegebragt hebben, wenden Wij Ons tot u in naam van het zegevierende en dankbare Vaderland. Rusland ziet op u, en, trotsch op uw bezit, bewaart het door uwe dapperheid het aandenken aan uwe roemvolle daden in zijne jaarboeken. Gij vereenigt met de dapperheid nog andere uitstekende deugden van den echten soldaat; gematigdheid na de overwinning, zachtheid jegens de overwonnenen, verzoenlijkheid jegens den vijand, wanneer deze tot zijnen pligt wederkeert; leven en eigendom van den weerloozen landbewoner waren steeds heilig voor u! Soldaten! houdt voortaan niet op, op deze wijs Ons vertrouwen in u te regtvaardigen, en nadat de vrede hersteld is, handhaaft de krijgstucht ten strengste in uwe gelederen, en beijvert u, om in het onderworpen land gelijk als vroeger de toegenegenheid en de liefde tot orde, de liefde en verknochtheid aan onzen troon, de achting jegens Rusland te onderhouden.

MENGELINGEN.

NUKKEN DER FORTUIN.

(Naar het Hoogduitsch van AUG. KUHN.*)*

De *Parijsche* vrede van 1814 was gesloten; de wakkere Koning van *Pruissen* zond de moedige vrijwilligers, die ten deele de vrijheid des vaderlands mede bevochten hadden, naar hunne bakermat terug. In den schoot diens vaderlands, in den kring hunner familien, waren hun de zegeningen des vredes beschoren, voor welken zij zoo heldhaftig hadden gestreden, verheven door het edele zelfgevoel, hunne pligten jegens koning en vaderland te hebben vervuld, en *geadeld* door de bewondering der wereld.

Ook HENDRIK ***** de zachtaardige en beminnenswaardige jongeling, keerde terug naar zijne geboorteplaats, den ligten ransel op den rug, de borst vervuld van zalige herinneringen, en vol van het blijdste voorgevoel. Hij zou zijnen braven vader, zijne beminnenswaardige, werkzame moeder, zijne lieve zusters wederzien, wie slechts de groote, den *Pruissen* als het ware aangeborene gedachte: *de vrijheid des Vaderlands*, voor vertwijfeling behoedde, en

zelfs over het gemis des dienstvaardigen, dankbaren zoons, des liefderijken broeders konde vertroosten.

De rustige jager, het marcheren gewoon, stapte hevig door, en vreugdetranen kwamen hem in de oogen, toen hij de vaderstad in hare uitgestrektheid voor zich liggen zag, het welbekende klokkenspel en uurslag door de warme zomerlucht hem tegenklonk en de aloude torens, getuigen zijns jeugdelijken levens, hem een vriendelijk welkom schenen toe te wenken.

Hij vloog de straten door, naar het ouderlijke huis. De oude Beatrix, de verzorgster zijner kindschheid, ontving hem. Verschrikt trad zij terug; eerst door Hendrik's herhaalde verzekering, dat hij werkelijk nog leefde, werd zij overtuigd, dat hij de goede, lieve Hendrik was, wiens dood in den slag van *Montmirail* door alle zijne strijdmakkers bevestigd was en die van zijne ouders en zusters en de getrouwe Beatrix zoo smartelijk was beweend.

«Ach, God! God!» riep zij met ontroering uit, «hoe zullen zich uwe goede ouders verblijden!»

«Waar is zij?» vroeg Hendrik met drift, «en waar zijn mijne lieve zusters?»

«Vóór een uur eerst zijn zij naar *Str...* om zich daar een weinig te verstrooijen. Daar alle uwe kameraden u als dood hebben opgegeven, zoo geloofden zij voor vast, dat het waar was — ik, wij allen hebben het ook geloofd — en de goede oude lui konden er zich maar niet bij neêrleggen. Wat heeft uwe arme moeder geschreid! Wanneer zij een van de jagers zag, die van den krijg waren teruggekomen, kon niemand haar troosten, en de oude heer verzuchtte onophoudelijk; *Ach, ware toch mijn* Hendrik *medegekomen!*»

De oude weende nu bitterlijk over de te voren geledene smart, en dan weer van vreugde over het gelukkig wederzien; zij kon zich niet weêrhouden, Hendrik, haar geliefde zoogkind, te omarmen; en de jonge held, onder wiens ijzeren kruis van de eerste klasse, het groote sieraad des *Pruissischen* volk, een gevoelig, dankbaar hart sloeg, drukte, diep geroerd de brave vrouw aan zijne borst.

«En hoe hielden zich mijne zusters?» vroeg de jongeling, met vochtige oogen glimlachende, terwijl hij zich van zijnen ransel ontdeed.

«Nou,» hernam de oude, en klopte den beminden gast vertrouwelijk op den schouder, «nou, dat is jong volk, dat troost zich ligter. Maar» (en terwijl zag zij den jongen jager regt hartelijk in de oogen) «zij hebben genoeg geschreid.»

«Dat goede Jetje, dat u altijd zoo lief gehad heeft — ach! daar kom men in het eerst niets meê worden. Dikwijls zat zij stil op haar stoel aan het venster, en deed, alsof haar niets deerde. Maar op eens bragt zij den zakdoek voor het gezigt en riep uit: *o, Mijn lieve broeder* Hendrik! En dan had men werk, haar weer tot bedaren te brengen. De predikant heeft veel gedaan; en wanneer uwe moeder tegen onzen Lieven Heer begon te murmureren, zond men aanstonds om hem, en dan sprak hij zoo treffend, zoo stichtelijk, dat zij telkens, als een goed Christen, in haar lot berustte.»

«Eerwaardige grijsaard!» riep Hendrik met gevoelige erkentenis uit, «ik ken u!» Eensklaps sprong hij op; en zeide: «Goede Beatrix! ik moet naar *Str...*; ik moet mijne beste ouders, mijne lieve zusters zien: vaarwel!»

«Heer zegen mij!» riep Beatrix verbaasd en half boos «gij hebt zoo lang geloopen, en nog niets gegeten. Blijf hier — rust ten minste een uurtje uit; gij moet eerst een lepel soep gebruiken. De oude lui vindt gij zeker nog te *Str...*, want, vóór tien uur komen zij niet thuis, en nu is het? — (terwijl zij knipoogend op de hangklok tuurde) ja waarlijk, het is nog geen twee uur.»

Hendrik liet de goede oude koken en draven; en spoedig was zij, als met verjongde levenskracht, met hare schaal met soep en een bordvol eijeren gereed.

Hendrik lachte. «Dat is immers te veel omslag voor een' soldaat!» zeide hij schertsend.

Het gelaat der goede Beatrix werd hoe langs hoe vrolijker. Met innig, zielsgenoegen klopte zij den beminden krijgsman telkens op den schouder, en zeide: «Nou, nou, haal je hart maar eens op; soldaten eten graag, vooral wanneer zij op marsch zijn. Ik weet dat nog van ouds, uit eigene ondervinding.» En zij voegde er met zekeren trots nevens: «Mijn lieve man zaliger was grenadier onder den ouden Frits!»

Hendrik at met goeden appetijt, doch haastig. o, Welke zalige tooneelen des wederziens, na tweejarige scheiding, wachtten hem! Met het eervolle teeken der dapperheid op de linker borst, konde hij zijne geliefden met het vrolijk bewustzijn tegentreden, van zijnen pligt getrouw en hunner waardig geweest te zijn.

Hij omhelsde Beatrix, en vloog naar *Str...*, werwaarts (het was zondag) de bewoners der hoofdstad bij gansche scharen zich begaven, om, na zesdaagschen arbeid en drukkende zorgen, in den aanblik des bevalligen landschaps zich te verlustigen. Toen nu Hendrik de poort achter den rug had; toen hij den vaderlandschen stroom, dien hij als knaapje, als volwassen jongeling had bevaren, aanschouwde; toen de oude, welbekende gezangen uit de af- en aanroeijende booten door eene zachte koelte tot hem werden overgevoerd toen verdubbelde hij, in zalige verrukking over de terugkomst in de dierbare geboortestreken, zijne schreden, en was weldra in het vrolijke visschersdorp.

Aan lange tafels, te wederzijden van de kleine straat, waren opgeruimde menschen in bonte groepen gezeten. In de huizen, open naar den kant der straat en des schitterenden strooms, wemelde de blijde menigte door elkaar, niet beleedigd, en dus ook geen' toevalligen duw of stoot euvel opnemende.

«Hendrik! Hendrik! Hendrik!» riepen gezellen zijner jengd den gelukkigen jongeling van verscheidene kanten toe, en drukten hem aan hunne borst; en aangedaan maakte zich de wedergevondene los uit de armen van den een', om het hartelijk welkom des anderen te beantwoorden.

«Waar zijn mijne ouders? Karel! Willem! Ferdinand!» riep Hendrik vol verlangen, «hebt ge hen niet gezien?»

«Ja wel! — o ja!» antwoordden verscheidene stemmen. «Vóór een uur zijn zij naar *Tr....* overgevaren. Zij zullen weldra weder hier zijn.»

Maar Hendrik was niet in staat, zijn ongeduld te bedwingen; hij deelde zijne oude speelmakkers zijne lotgevallen kortelijk mede, hoe hij gekwetst, gevangen, en door goede verzorging weder hersteld ware, ontrukte zich aan de armen zijner vrienden, huurde eene boot, en, door eenen knaap geroeid, zweefde hij, in het ranke vaartuig overeind staande, en het oog onafgebroken naar den tegenover liggenden oever, met bonte rijen van vrolijke menschen bedekt, over de glinsterenden oppervlakte henen. Op éens ontdekt hij zijne zusters — zij hem — en juichend, van blijdschap half bezweken, roepen zij vader, moeder en vrienden aan den oever, en allen strekken de armen naar den diepbetreurden lieveling uit!

Hendrik, zichzelven niet meer meester, treedt, in weerwil van het waarschuwend roepen van den knaap, op den rand der boot; om, door een koenen sprong, des te eerder aan land te zijn, en in de armen der geliefden te vliegen..... Daar slaat de boot om, en, in spijt der hulpe, die van alle kanten toeschiet, wordt Hendrik met den knaap eerst na verloop van een kwartier uurs, en levenloos, uit den vloed gehaald!

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *de Jonge Gerarda Cornelia*, Kapt. R. Jansen.
Het Schip *Guijana*, Kapt. D. G. Visser; beide van *Amsterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.